

AZ ÉG
SZÖVŐJE

KRISTEN CICCARELLI

Dream
válogatás

Safire, a katona, tisztában van vele, hogy mi a feladata ebben a világban: szolgálja Firgaard királyát, és segít fenntartani a békét sokat szenvedett, gyakran háborgó hazájában. Eris, a veszedelmes kalóz azonban teljesen más úton jár. Őt Haláltáncos néven ismerik, arról híres, hogy még a legelszántabb üldözőit is kijátssza, és emberfeletti képességekkel rendelkezik, így szabadon járhat-kelhet a különböző világok között. Ám ha valaki dimenzióról dimenzióra vándorol, lehet-e valaha is igazán otthona? Rátalálhat-e az igaz szerelem?

Most Safire és Eris – akik egymás esküdt ellenségei – egy közös küldetésre indulnak: meg kell találniuk Ashát, az utolsó Namsarát. Dar Moor kikötővárosától a legendás, távoli Csillag-szigetekig vezet az útjuk, és miközben egyre szorosabban összefonódik az életük, rádöbbennek, hogy a bizonytalan jövő, amely felé tartanak, kettejük közös sorsa is lehet.

És nemcsak ebben a világban – hanem talán még a következőben is.

KRISTEN CICCARELLI egy népes szlovén családban nevelkedett. Gyerekként unokatestvéreivel szabadon barangolt, szaladgált az erdőben, erődöket épített a pajtában. Mindeközben megszállottan rajongott a könyvekért, a sárkányokért és a valódi fegyverekkel harcoló lányokért. A The New York Times bestsellerszerzője, nevéhez köthető az Iskai-trilógia, valamint a The Crimson Moth-sorozat. Jelenleg a kanadai Niagara közelében él férjével és lányával.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.kristenciccarelli.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

*Dream
válogatás*

„Egy varázslatos fantasy, amit gyönyörű stílusban és ügyes cselekményszövésrel tár elénk a szerző. A meglevenedő tájakon csodálatos szereplők keltik életre a mítoszok, istenek, kalózok és sárkányok világát. A karakterek sokrétűek, különböző képességekkel és személyiségekkel rendelkeznek. A két főszereplő, Safire és Eris kapcsolata a cselekmény előrehaladtával érdekes dinamikával fordul meg, és megható intimitás felé fejlődik.” [Goodreads](#)

„Az összes eddigi olvasmányom közül ez az egyik kedvencem.”

[Tomi Adeyemi, az Orisha legendája-sorozat szerzője](#)

„Az ég szövője elődei nyomdokaiba lép, egy sárkányokkal, mesékkal és összetett női karakterekkel teli, szépséges világban játszódik. A főszereplője Safire, Asha unokatestvére, most a király seregének parancsnoka, és amikor megismeri Erist, rengeteg bajba keveredik. Főszereplőink ellenségekből szerelmesekké válnak, és közben kalózcsínyek, árulások, keserű riválisok és sárkányok kísérik útjukat. Alig tudtam letenni!” [Amazon](#)

*Dream
válogatás*

KRISTEN CICCARELLI

AZ ÉG
SZÖVŐJE

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

Eris még sohasem találkozott olyan zárral, amit ne sikerült volna feltörnie.

Felemelve az olajlámpát, bekandikált a kulcslyukon. Búzaszőke haját egy lopott fémsisak alá rejtette, de az folyton előrecsúszott, akadályozva a látását. Kénytelen volt újra meg újra hátratulni, hogy lássa, mit is csinál.

A zár belsejében található nyelvek régiek voltak, és a kinézetükből ítélve egy olyan lakatos készíthette őket, aki minden lehetséges módon takarékoskodott. Eris bármelyik másik este szívesen vállalkozott volna egy ennél bonyolultabb zár feltörésére. Ma este azonban hálát adott a csillagoknak azért, hogy megkönnyítették a dolgát.

Most már bármelyik pillanatban befordulhatott egy katonára a sarkon.

Amikor ez megtörténik, Erisnek már az ajtó *túloldalán* kell lennie.

Kattant a zár. Eris visszafojtotta a lélegzetét. A hullámcsatot ismét a hajába tűzte, majd felállt, karcsú ujjait a sárgaréz gömbkilincs köré fonta, és lassan forgatni kezdte, hogy ne keltsen semmiféle zajt. Hátrapillantott a válla fölött. A folyosó néptelen volt. Eris kitárta az ajtót, és belépett.

Sötét, kopottas, fából ácsolt íróasztalt látott odabent. Tintatartó, egy halom fehér pergamen és egy, a viaszpecsétek feltörésére szolgáló kés hevert rajta, katonás rendben.

Eris óvatosan behúzta maga mögött az ajtót. Tekintete az íróasztalról a falon függő tárgyra siklott: egy kék és lila fonalakból szőtt kárpit volt az. Pontosan ezért jött ide.

Tökéletesen ismerte ezt a faliszőnyeget. Egy arc nélküli nőt ábrázolt, aki a szövőszékénél ült. Egyik kezében egy ezüstkést tartott, amely úgy ívelt, mint a hold sarlója. A másik kezében egy orsót fogott. A fején csillagokból álló korona pihent.

Égszövő.

A lelkek istene.

Eris azonban nemcsak a képet ismerte, hanem magukat a fonalakat is, amelyekből a faliszőnyeg készült. A kék különleges árnyalataiban játszottak. Ismerős volt a gyapjúfonal vastagsága, és az is, hogy milyen szorosan volt szöve. Az összetéveszthetetlen kézimunka.

Két nappal ezelőtt, amikor Eris először pillantotta meg a csarnokból a szőtttest, kis híján elbotlott, annyira meglepődött.

Éveken át minden áldott reggel ez a faliszőnyeg tekintett le rá a kőfalakról, amelyeket kétoldalt az Égszövőnek szentelt templom szent szövőszékei szegélyeztek. Mit keresett itt, a sárkánykirály palotájában, a tengeren túl?

Valaki biztosan ellopta, gondolta.

Eris elhatározta, hogy visszaszerzi.

Végül is maradt még egy kis ideje. A kapitánya – egy szívtelen férfi, akit Jemsinnek hívtak – éppen a Csillagzigetek császárnőjével találkozott ekkor. Azért küldte ide Erist, hogy ellopjon egy ékszert a sárkánykirály kincstárából.

Nem azért, mert pénzre lett volna szüksége. Szó sincs róla. Azért bízta meg Erist ezzel a feladattal, hogy ne legyen

szem előtt, amíg a császárnő és a kutyái felszállnak a hajójára – a kapitánynak és neki is ez volt az érdeke.

Ha valaha is kiderülne, hogy Jemsin éppen azt a bűnözőt rejtegeti, akire a császárnő hét hosszú éven át vadászott, az mind Eris, mind a kapitánya számára a halált jelentené.

Csakhogymár Eris már ellopta a király ékszerét. És még egy napja maradt addig, hogy jelentést kelljen tennie Jemsin pártfogoltjának. Volt még ideje.

Ezért volt itt tehát, hogy itt vesztessen.

Eris ellökte magát a zárt ajtótól, és letette az olajlámpát az íróasztal sötét lapjára. Abban a pillanatban, ahogy a tekintetét az Égsvöörre emelte, ugyanazt az éles megdöbbenést érezte, amit két nappal ezelőtt is.

Megrohanták a melegség, a barátság és az összetartás emlékei... csakhogyezeket gyorsan követte a rémület, a gyász és az elárultatás érzése. Összehúzta a szemét.

– Ezt nem értem teszem – mondta az istennek, miközben leoldotta a faliszőnyeget a falról. – Ami azt illeti, az a véleményem rólad, hogy áruló és csaló vagy.

Visszafogott hangon beszélt, mert tudta, hogy a biztonsági óvintézkedéseket kétszeresen megszigorították azóta, hogy a király ékszerének két nappal ezelőtt lába kélt.

– Azokért teszem, akiket elárultál.

Eris már nem hitt az Égsvöörben, a lelkek istenében. Viszont az a férfi, aki ezt a faliszőnyeget szötte, hitt benne – és ezért a hitéért az életével kellett fizetnie. Így hát Eris leemelte a falról a szőnyeget, majd szoroson összetekerte, és a hóna alá dugta. Miután ezzel elkészült, előkapta lopott egyenruhája zsebéből a szürke, tüskés bogáncsot. Óvatosan, nehogy megsúrja vele a kezét – mert ezek a tüskék mérgezőek voltak –, letette az íróasztalra.

Bizonyos szempontból ez az üzenet sokkal inkább Erisnek szólt, mint azoknak, akiktől lopott. Egyetlen módja volt

annak, hogy bebizonyítsa magának, hogy valóban létezik. Lehet, hogy láthatatlan életet él, de még mindig *itt* van. Nagyon is életben van.

A bogáncs ékes bizonyítéka volt ennek.

A faliszőnyeggel a hóna alatt, és a kézjegyét a parancsnoki asztalon hagyva, Eris most az orsójáért nyúlt. Magához vette, mert itt volt az ideje, hogy elinduljon. Fogta hát a faliszőnyeget és a többi zsákmányát. Azt tervezte, hogy elindul a *Tenger Úrnőjéhez*, és vár a hívására.

Ám mielőtt kihúzhatta volna az orsót a tokjából, egy hang megtörte a csendet a háta mögött.

– Téged meg ki engedett be ide?

A hang mély és durva volt. Eris mozdulatlanra dermedt tőle, a jobb keze kivételével. Az ujjai rákulcsolódtak a sima, kopottas faorsóra. Lassan kihúzta.

– Egy igen egyszerű kérdést tettem fel neked, katona.

Katona.

Eris már megfélemedezett arról, hogy ma este álruhát öltött. A fokozott biztonsági óvintézkedések miatt nagyobb esélye volt akkor, ha őrnök öltözve közlekedett a palotában.

Megfordult. Egy katonát látott álldogálni az ajtó előtt. Még nem lépett be a helyiségbe, szemlátomást megjijedt a lány látványától, de ugyanolyan egyenruhát viselt, mint ő: a fejét acélsisak védte, az ingén a sárkánykirály címere. Az egyetlen különbség az volt kettejük megjelenése között, hogy a férfi csípőjén egy szablya lógott, míg Erisén egy szőtt erszény.

Eris ki nem állhatta a katonákat.

– Azért küldtek ide, hogy elvigyem ezt az ócska vackot – lódította, és biccentett az állával a hóna alatt szorongatott, a lelkek istenét ábrázoló faliszőnyeg felé. Majd rákacsintott a katonára, és hozzátette: – Úgy tűnik, a parancsnokunk nem tartozik a jámbor hívek közé.

A kacsintásával elérte a kívánt hatást. Sikerült megnyugtattania a katonát.

A férfi elmosolyodott, az ajtófélfának támaszkodott, és úgy tűnt, tenni fog valamiféle megjegyzést a parancsnok jámborságára vagy annak hiányára, amikor megakadt a tekintete valamin, ami az íróasztalon hevert. Eris figyelte, ahogy elsötétült, majd felderült az arca a felismeréstől. Ő is odapillantott, ahová a férfi, és némán átkozta magát. A bógáncs volt az a tárgy, ami szemet szűrt neki.

– Te... te a Haláltáncos vagy.

Nem várta meg, hogy a lány megerősítse a kijelentését, egyszerűen fegyvert rántott rá.

Itt az ideje indulni!

Eris megmarkolta az orsót, miközben leguggolt. Ahogy a katona berontott a helyiségbe, az orsó hegyét a mozaikpadlóhoz szorította, és rajzolt vele egy egyenes vonalat, amely ezüstös fényrel világított.

Köd keletkezett, és gomolygott kettejük között. A katona bizonytalan léptekkel közeledett felé, és segítségért kiáltott, hogy riassza a közelben tartózkodó társait. Ám mire megkerülte az íróasztalt, Erist már elnyelte a köd. Sőt, azon is túljutott. Mire a katona odaérhetett volna hozzá, a lány kámforrá vált.

Amikor a köd mindössze néhány szívdobbanással később szertefoszlott, Eris már nem volt ott, ahol lennie kellett volna.

Ahelyett, hogy a csillagoktól és a sötétségtől körülvett *odatúlban* találta volna magát, most falak vették körül. Egy sötét folyosóra került, amelyet néhány lépésnyi távolságra elhelyezett, szelíd lánggal lobogó fáklya fénye világított meg. A lába ugyanazt a mozaikmintás padlót tapodta, mint

a helyiségben, amelyet az imént hagyott el. Menta és méz illata terjengett körülötte a levegőben.

Ezek szerint még mindig a palotában volt.

Eris bosszúsan csikorgatta a fogát.

Néha ez is előfordult vele. Ha jobban összpontosította a figyelmét arra a helyre, ahonnan el akart tűnni, mint arra, ahová el akart jutni, akkor megzavarodott az orsó, és nem sikerült átlépnie a másik világba.

Eris már éppen el akarta átkozni az istenverte tárgyat, amikor valami nekicsapódott hátulról. Eris előrelendült, és kiejtette a kezéből az orsót.

– Kozu golyóira!

Megpördülve azt látta, ahogy az orsó egyenesen két fényesre suvickolt, ezüstcsatos, fekete bőrcsizma felé gurul. Nyomban lenyúlt érte egy kéz, amely fel is kapta. Amikor ez az újonnan ideérkezett emberalak felemelkedett, Eris követte a tekintetével.

Az előtte álló fiatal nő pontosan úgy volt felöltözve, mint egy palotaőr. Csakhogy a király címere helyett egy lángnyelvre emlékeztető virág motívuma díszítette az ingét.

Nem viselt sisakot, viszont öt dobókéssel is fel volt fegyverkezve, amelyeket az övébe dugva viselt.

– Bocsánat, katona.

A fiatal nő hangja keményen és parancsolóan csengett. Olyasvalakinek az orgánuma volt, aki hozzászokott az utasítgatáshoz – és ahhoz is, hogy a parancsait mindig teljesítik.

– Észre se vettem.

Eris tekintete olyan hideg és kék szemmel találkozott, amely a zafirra emlékeztette. A fáklyák fénye mellett nem tudta nem észrevenni a lány markáns arccsontját és befonva viselt, hátrafogott, tintafekete haját.

Eris tudta, kicsoda ő.

A parancsnok.

Ez a fiatal nő, aki ott állt most előtte, nemcsak a király unokatestvére volt – és ezért az uralkodó család tagja –, hanem a király seregét is a markában tartotta.

Sötét emlékképek cikáztak Eris fejében egy másik, hasonlóan ridegszívű parancsnokról.

A félelem összecsomósodott a gyomrában. Megrázta magát, hogy megszabaduljon a kellemetlen emlékképektől, és tett egy lépést hátrafelé. Az emlékek éles szilánkja azonban a mellkasába fúródott, emlékeztetve arra, hogy kicsoda és micsoda is ő. Hogy el kell hagynia ezt a helyet.

Most rögtön.

Csakhog az orsója ott volt a parancsnok kezében.

A fiatal nő végigpillantott Erisen. Ő erre mozdulatlaná dermedt. Örülnie kellett volna annak, hogy a parancsnok nem fedezett fel semmi érdekeset rajta. Eris szeretett volna láthatatlanná válni. Sőt, nem is csak akarta ezt: *muszáj* volt azzá válnia.

Valamilyen okból kifolyólag azonban bosszantotta ez a közömbös pillantás.

A parancsnok ajkai kissé szétnyíltak, mintha mondani akart volna valamit, amikor a folyosóról kiáltás visszhangzott, és beléfojtotta a szót. Mindketten a hang forrása felé fordultak.

Egyre több kiáltás csatlakozott az elsőhöz. A katona, akit Eris az imént faképnél hagyott, a palota egész népét felverte ekkorra: figyelmeztette őket az itt tartózkodó tolvajra.

Riadóztatott.

Eris várta, hogy a parancsnok arcára is kiüljön a felismerés, mint nem is olyan régen a katona arcára. De a parancsnok már nem őt figyelte, hanem a hangok irányába nézve ráncolta a homlokát.

– Az a Haláltáncos! – A tekintete metszően éles volt a haragtól. – Ha az a fickó azt gondolja, hogy következmények

nélkül meglophatja a királyt, akkor fogalma sincs róla, kivel van dolga!

Eris tudta, hogy jobban tenné, ha hallgatna. Elvégre a parancsnoknál volt az orsója. A megmenekülése egyetlen záloga. Mégsem volt képes hallgatni.

– Honnan veszi, hogy *férfi*?

A parancsnok ekkor egyenesen a szemébe nézett.

Eris megborzongott a fagyos pillantástól. *Té idióta*, szidta magát, miközben a parancsnok továbbra is farkaszemet nézett vele. *Hogyan kérdezhetett ekkora ostobaságot?!*

A parancsnok továbbra is őt tanulmányozta, miközben egyre nagyobb zaj keletkezett a távolban a riadókészültség miatt. Eris tisztán látta az arcán, hogy erre reagálnia kell... de hogyan fog? Elővigyázatossággal? Gyanakvással?

Most már bármelyik pillanatban rájöhet, előkaphatja a fegyverét, és letartóztathatja.

A parancsnok azonban egyiket sem tette. Ehelyett ki-nyújtotta felé az orsót, a tekintetét rászegezve, majd tetőtől talpig végigmérte.

– Ezt elejtette – mondta.

Eris nyelt egyet, és a karcsú faorsóra szegezte a tekintetét, amely a parancsnok bőrkeményedéses tenyerében pihent.

Ez valami csel akar lenni?

Amikor azonban Eris utána nyúlt, hogy átvegye tőle, nem ért össze a kezük, hiszen a parancsnok visszahúzta a sajátját, és sarkon fordult.

– Gyerünk! Lássuk, ezúttal mit művelt az az arcátlan fattyú...!

Mivel a riadókészültségre koncentrált, nem vette észre, hogy Eris nem követi. Abban a pillanatban, hogy sietős léptekkel otthagya őt, Eris leguggolt, hogy egy ezüstszínű vonalat húzzon a padlóra.

Arcátlan? – gondolta, és gyorsan cselekedett.

Ezt kihívásnak érezte.

Megrázta a fejét. Ezúttal nem engedhette meg magának, hogy elkalandozzon a figyelme. Minden idegszálával a céljára kellett összpontosítania!

Ahogy meghúzta a vonalat, a levegő sűrűsödni kezdett, és nyirkossá vált. A keletkező pára felfelé gomolygott. Csak-hogy az egyre halkuló léptek zaja ismét magára vonta a figyelmét. Eris megdermedt, és figyelte, ahogy a parancsnok befordult a sarkon. Nézte, hogyan tűnik el a szeme elől.

Eris felállt. Mielőtt kitörölte volna az emlékezetéből Firgaardot, a palotát és ezt a lányt, elgondolkodott. *Majd én megmutatom neki, milyen arcátlan tudok lenni!*

Azzal átlépett a túloldalra.

2. fejezet

Azóta, hogy nyitva találták a király kincstárának ajtaját, és eltűnt egy élénkvoros színű rubin, Safire képtelen volt aludni.

Valaki végigsétált az ő palotájának folyosóin, az ő minden egyes őrszemét kijátszva, majd bejutott egy zárt ajtón, és ellopta a rubint, amelyet Dax király holnap tervezett odaajándékozni Bozótfölde népének. Egy olyan drágakövet, amelyet pénzzé tehetnének, majd eloszthatnának, hogy enyhítsék az üszög okozta éhínséget, amelyet Fehér Aratás néven emlegettek. Évekkel ezelőtt futótűzként terjedt el a vész Bozótföldén, elpusztítva az összes termést, a legfontosabb táplálékforrásaikat. A gazdák minden évszakban újra és újra próbálkoztak, de a fertőzés mindig elérte a következő termést is, és az embereket egyre inkább fenyegette az éhhalál veszélye.

Safire tudta, hogy a helyzet egyre rosszabbra fog fordulni, de csak akkor döbönt rá, hogy mennyire szörnyű a dolog, amikor Roa királynő visszatért legutóbbi otthoni látogatásáról. Roa apja ekkor már ágyhoz volt kötve. A családja tudta nélkül jó ideje megvonta magától az ételt, hogy a nála szerencsétlenebb sorsúaknak jusson. De nem csak Roa apját fenyegette az éhhalál veszélye: a legjobb barátjánője, Lirabel is kórosan alutáplált volt a várandóssága miatt.

Az orvos azt mondta Roának, hogy ha nem jutnak lényegesen több élelmiszerhez, méghozzá gyorsan, akkor Lirabel elveszíti a magzatát.

Amikor Roa visszatért Firgaardba, még Safire is észrevette rajta a változást. Kimerültnek és törékenynek tűnt. Az étkezéseik alkalmával Dax aggódva figyelte, valahányszor megtagadta az evést – mert hogyan is ehetett volna, amikor a szerettei éhen haltak körülötte?

Végleges megoldást kellett találniuk, méghozzá minél előbb.

Dax azt tervezte, hogy pénzzé teszi a királyi kincstárban őrzött rubint – egy ékszert, amely egykor a dédanyjuké volt –, és ezen húst, zöldségfélét és gabonát vásárol, hogy kiegészítse a heti fejadagokat, amelyeket Firgaard már megküldött nekik, abban a reményben, hogy így sikerül elejét venniük az éhhalálnak.

Hogy ebben a helyzetben valaki csak úgy ellopta az ékszert? Ez tűrhetetlen volt. Megbocsáthatatlan.

Safire remegett a dühtől.

Egyetlen nyomot hagyott hátra a tolvaj: egy csúf, szürke bogáncsol. Safire még sohasem látott ehhez hasonlót. A szárán tüskék sorakoztak, némelyik olyan hosszú volt, mint a kisujja, és majdnem fele olyan vastag. Megmutatta hát a palotaorvosnak.

Ez egy különleges bogáncs, mondta neki az orvos. A Csillag-szigetek sziklái nő. Egyetlen tüskéjében elég méreg van ahhoz, hogy az ember akár napokon át aludjon tőle.

De mindenekelőtt egy nyom volt számukra, amely elvezethetett egy bűnözőhöz. Egy tolvajhoz, akit Haláltáncosként ismertek, mert áthatolt a falakon, elfoghatatlan volt, és minden egyes alkalommal sikerült elkerülnie a halált. Évek óta kísértett a bárók és királyok csarnokaiban (és kincstáraiban).

Nos, gondolta Safire aznap, *engem nem fog tudni elkerülni.*
Ezért aztán megkettőzte az őrséget, és ő maga is járőrözni kezdett a palotában.

Most pedig, két nappal később, ott állt, és *egy újabb* bogáncsra meredt. Csakhogy ez a saját íróasztalán hevert, a szobája zárt ajtaja mögött.

Miközben körülötte a helyiségben a katonák suttogva beszélgettek egymás között, és mindannyian a parancsnokukat figyelték, Safire az asztal mögött lévő falra szegezte a tekintetét.

Ma reggel ott még egy szőnyeg lógott. Az unokatestvére, Asha ajándéka volt. Ez a faliszőnyeg mostanra eltűnt. A vakolt fal teljesen csupasz volt előtte.

Az íróasztalán heverő bogáncs arról árulkodott, hogy az ékszertolvaj vihette magával.

Miért?

Safire összehúzta a szemét. Azt még csak megértette, hogy a tolvaj ellopta a király rubinját. Többet ért, mint amennyi pénzt az emberek többsége egész élete során látott. Na de elvinni egy ócska, régi faliszőnyeget? Mennyi lehetett az értéke?

Hacsak nem gúnyt akar űzni belőlem ezzel, gondolta Safire.

És ekkor hirtelen eszébe jutott a fiatal katona élénk hangja, amikor azt kérdezte tőle:

Honnan veszi, hogy férfi?

Safire gyomra összeszorult.

Annyira sietett akkor, hogy fel sem tűnt neki a lány sisakja. Most, hogy alaposabban is belegondolt, túl nagy volt a fejére, és eltakarta a fél arcát.

De voltak más feltűnő részletek is.

A katona nem viselt fegyvert, és számára ismeretlen akcentussal beszélt. Safire még sohasem hallott olyan dallamos hangot, mint az övé. Majdnem... lírai volt.

Nem is beszélve a hóna alá dugott, összegöngyölt csomagról.

Safire megdermedt, amikor eszébe jutott ez a tekercs. Tekintélyes volt a mérete.

Egy faliszőnyeg volt az.

Az ő faliszőnyege.

Amit Asha ajándékozott neki.

Safire lerogyott a székére.

– Az a tolvaj fattyú!

Ez alkalommal megháromszorozta az őrséget. Nem hagyta el a palotát, és egész éjjel ő maga is járőrözött az épületben. Másnap az ébersége ellenére a királyi pecsét is eltűnt Safire fiókjából. Safire ezt követően távozott a lakosztályából, majd amikor visszatért, már csak hült helyét találta az egyenruháinak. És mit hagyott itt a tolvaj helyettük? Bogáncsokat.

Ez elég volt ahhoz, hogy az ember elveszítse az ép eszét.

Safire-nak most már teljes gyűjteménye volt a szürke bogáncsokból, amelyeket egy üvegedénybe gyűjtve tárolt a hálószobájában az ablakpárkányán. Amikor különösen rossz volt a kedve, bezárkózott, és órákig bámulta ezeket, miközben törte a fejét, hogy megoldást találjon erre a különösen bosszantó problémára.

– Nem gondolom, hogy fenyegetést jelentene a lány – mondta Asha, miközben kiszedett egy kavicsot Kozu karmai közül. Az Óssárkány árnyékként tornyosult fölötte, miközben Safire mellettük feküdt a meleg fűben, és az indigókék égboltot bámulta.

Ott, ahol hevert, az egykori vadászösvények egy erdővel körülvett, bozótokkal tarkított mezőn értek véget. Északra tőlük egy hatalmas, kerek sátor állott, közöttük és a sátor között pedig több sárkány is lézengett. Mindegyiket

reménybeli lovasok idomították be. Safire innen is hallotta pattogó parancsszavaikat.

Ezek voltak a sárkánymezők. Asha azt remélte, hogy iskolát építhet itt. Olyat, amely egyszerre őrzi meg a régi történeteket, miközben segít helyreállítani a drakszorok és a sárkányok közötti megromlott kapcsolatot.

– Egy tolvaj, aki képes észrevétlenül végigsétálni a palota csarnokain, nem jelent fenyegetést szerinted? – kérdezte Safire, két kezébe fogva a fejét.

Asha letette Kozu lábát a földre, elgondolkodott a kérdésen, majd megrázta a fejét.

– Ez nem.

Safire felült, és keresztbe tette a lábát.

– Kérlek, fejtsd ki!

Kozu, a hatalmas, fekete sárkány, akinek az egyik szemén egy sebhely húzódott keresztbe, Asha csípőjét bökdöste az ormányával, mintha mondani akart volna neki valamit. De bármi is zajlott ekkor közöttük, az rejtély maradt Safire számára.

– Úgy tűnik... unatkozik – jegyezte meg Asha, és megsimogatta az Ősárkány pikkelyes nyakát. – Mintha már belefáradt volna abba, hogy ő a legokosabb ember, bárhol is van. Mi van akkor, ha azért *provokál* téged, mert valamiféle kihívásra vágyik?

Safire a homlokát ráncolta.

– Szerinted adjam meg neki azt, amit akar?

Asha otthagytta Kozut, és letelepedett a fűbe. Fekete szemét Safire-ra szegezte.

– *Képes* lennél rá? Mert most úgy tűnik, három lépéssel előtted jár.

Safire felhorgadt erre.

– Nincs más dolgod – hajolt előre Asha a reakcióját látva –, mint *egy* lépéssel mindig megelőzni őt.

Safire a könyökét a térdére téve az öklére támasztotta az állát.

– És mégis mit javasolsz, hogyan állítsam kihívás elé?

Az egyre fokozódó hőség miatt Asha kigombolta skarlátvörös repülőskabátja sárgaréz gombjait. Dax kifejezetten Asha számára varratta, hogy ezzel jelezze: ő a Namsarája. Ahogy Asha lerázta magáról a kabátot, a gombok megcsillantak a napfényben. Safire hunyorogva közelebb hajolt hozzá, hogy szemügyre vegye: minden egyes rézgombot egy préselt virágmotívum díszített hét-hét szirommal, amelyek lángnyelvszerűek voltak. Ez volt a namsara, Asha névadója.

– A következőket tudod róla – felelte Asha, letéve maga mellé az új kabátot, majd megégett keze ujjain mutatta, hogy hol tart, miközben sorolta: – Ez a lány pimasz – nincs olyan helyiség a palotában, ahová ne tudna behatolni. Olyan dolgokat lop el, amelyeknek komoly pénzbeli értéke van – ilyen a rubin és Dax pecsétje. Ugyanakkor olyan ingóságokat is magával visz, amelyek csak *számodra* képviselnek értéket – ilyen például a faliszőnyeg, amit tőlem kaptál ajándékba, és az egyenruháid is. – Asha hátradőlt, a tenyerével letámaszkodott a vörösesbarna földre. – Szóval – mondta elgondolkodva, a sárkányok mezejére pillantva –, minek az ellopása lenne a legpimaszabb húzás tőle? Mi a legértékesebb dolog, amitől megfoszthatja a király parancsnokát?

Mindketten hallgattak, elgondolkodva a kérdésen.

Safire-nak nem volt semmiféle értékes tárgy a tulajdonában – kivéve talán a dobókéseit, amelyeket szintén Asha ajándékozott neki. Lehet, hogy királyi vér csörgedezett az ereiben, de a neveltetése távolról sem volt királyi. Safire nem szívesen gondolt vissza a lázadást megelőző időkre, amikor eltűntették szem elől, és megtiltották neki, hogy megérintse az unokatestvéreit, vagy akár csak a közelükbe

kerüljön. Gúnyolták és bántalmazták, és efelett diszkréten szemet hunyt a palota teljes személyzete.

Amikor lerázta magáról ezeket az emlékeket, valami zajt hallottak a mező túlsó végéből.

Halk, ideges csettegetések sorozata volt, amelyet Safire és Asha is jól ismert. Mindketten felkapták rá a fejüket. A füves síkság túloldalán, távol a sárkányok és lovasaik zajától, egy magas, vékony, rézvörös hajú, szeplős bőrű fiú indult el feléjük.

Torwin.

Néhány lépéssel mögötte egy elefántcsont pikkelyes sárkány poroszkált, törött szarvval. Óvatosan lépkedett, hol előre, hol hátra pillantgatva, és úgy tűnt, mint aki a legkisebb gyanús mozdulatra kereket oldana. Safire ismerte ezt a sárkányt. Búbánat volt a neve.

Néhány héttel ezelőtt, amikor Asha és Torwin régi történeteket gyűjtött Firefallban – egy Darmoortól nyugatra fekvő nagyvárosban –, egy gazdag ember házának udvarán bukkantak rá erre az akkor már-már éhező lényre, akinek vas szájkosárba volt fogva az állkapcsa. A házban lakó gyermekek durván bántalmazták, és háziállatként tartották.

Ezért aztán Búbánat csak néhány embert engedett közel magához. A Vég-hegység mélyén tartózkodott, és sohasem merészkedett a nagyváros közelébe. Asha nem gondolta volna, hogy valaha is el fog viselni egy lovast, mert annyira bizalmatlanul viselkedett az emberekkel. Többen is próbálkoztak vele, de egyikükkel sem alakult ki a kötődés, ami általában az első közös repüléskor szokott.

Miközben Torwin közeledett a két unokatestvér felé, majd odaérve letelepedett melléjük a földre, Búbánat Koza felé kezdett kúszni, aki zömök, fekete alakként feküdt a napon, hogy magába szívja a meleget. Búbánat elefántcsont

színű pikkelyei éles ellentétet mutattak Kožu obszidiánfeketéjével.

– Mindent összecsomagoltam – mondta Torwin. Egy nagy kést tartott a kezében, amelynek ezüst hüvelyét bonyolult, domború csillagminták díszítették. – Ha hajnalban elindulunk, akkor napnyugta előtt megérkezünk.

Annak ellenére, hogy csak nemrég tértek vissza Firefallból, Asha és Torwin másnapra azt tervezte, hogy elröpülnek a Csillag-szigetekre. Az utazásuk apropója az a tárgy volt, amelyet Torwin a kezében szorongatott: az Égszövő kése.

Ez a fegyver néhány héttel korábban megmentette Roa húgának életét, és Roa most vissza akarta juttatni oda, ahonnan származott. Úgy vélte, túl veszélyes ereklje ez ahhoz, hogy itt tartsák Firgaardban. Ezért aztán Asha és Torwin átnézték annak a férfinak a számláit, aki utoljára megvásárolta – Firgaard egyik leggazdagabb bárója volt ez az illető –, és így eljutottak a szkrin nevű helyig.

– Ha Roa nem ragaszkodna hozzá ennyire, akkor a tenger fenekére dobnám ezt az izét, és kész – közölte Torwin, és épp csak annyira húzta ki a kést a hüvelyből, hogy megvillantsa a benne lapuló ezüst-kék pengét. Megborzongott. Felpillantott, és hunyorogva nézett a napfénybe. – Biztos vagy benne, hogy nem akarsz velünk jönni, Safire?

– Veletek menni? Egy szigetcsoportha, amely szörnyeiről, viharairól és hajótörő zátonyairól ismert? – Safire az orrát ráncolva válaszolt, az Ezüst-tenger alattomos vizeire gondolva. – Azt hiszem, ezt inkább kihagyom. Különb is, Roa és Dax néhány nap múlva csatlakoznak hozzátok.

A Szigetek császárnője – egy félelmetes, Leandra nevű nő, akiről az a hír járta, hogy halhatatlan – ajándékkal akarta meglepni az új sárkánykirályt és -királynőt. Olyanul, amelytől Leandra azt remélte, hogy enyhíthet Bozót-földe embertpróbáló helyzetén. Mint Dax Namsarája, Asha

is meghívást kapott a császárnő fellegrárába, de ő nemet mondott rá.

Nincs se időm, se pedig kedvem idegen uralkodóhoz dörgölőzni, mondta Asha Safire-nak, amikor megérkezett a meghívó. *Ez Dax feladata.*

– Valakinek muszáj felelősségteljesen viselkednie – érvelt Safire. – Valakinek hátra kell maradnia, különben teljesen széthullik ez a város.

Ezek voltak a hivatalos indokai arra, hogy a fővárosban maradjon. De miközben felsorolta az érveit, a bűnözőre gondolt, aki olyan akadálytalanul barangol a palotában, mintha az a saját, különbejáratú játszótere lenne.

Safire sohasem hagyná sorsára Firgaardot, hogy kiszolgáltassa a Haláltáncos kénye-kedvének.

Torwin, mintha megérezte volna, mire gondol Safire, megkérdezte tőle:

– Elkaptad már a tolvajodat?

– Nem, még nem. – Safire sóhajtva visszahanyatlott a föbbe.

Ezért volt most itt a sárkányok mezején. A király parancsnoka menekült a saját kudarca elől. Azt remélte, hogy a Haláltáncost mostanra már börtönbe zárja. Ehelyett továbbra is menekült előle az a bűnöző.

Időnként érezni vélte a... jelenlétét. Hol déltájban, hol meg az éjszaka kellős közepén. Hol a palotában, hol pedig az utcán. Figyelte őt. A nyomában volt. De amikor megfordult, késsel a kezében, csak árnyékokat látott, semmi mást. Előfordult vele, hogy amikor belépett egy helyiségbe, képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy a tolvaj ott járt, épp csak egy szívdobbanásnyi idővel korábban. Úgy érezte, mintha macska-egér játékot játszanának ők ketten.

Csakhow Safire nem tudta eldönteni, melyikük a macska, és melyikük az egér.

El kellett kapnia a Haláltáncost. Látni akarta a tolvaj tekintetét, amikor végérvényesen bebörtönzi.

Miután ez megtörtént, végre ismét átaludhatja az éjszakákat.

– Saf már kezdi azt hinni, hogy igazak a pletykák – mondta Asha.

– Pletykák? – pillantott rá Torwin.

– Azt mondják, hogy a Haláltáncost nem lehet elkapni – fejtette ki Asha. – És hogy félig isten, félig árnyék.

Safire lehunyta a szemét, hagyta, hogy a nap felmelegítse az arcát, miközben Asha felvetésén törte a fejét. Egy lépéssel előrébb kell járnia... ehhez egy csapdára van szüksége. De mivel csalhatná lépre?

– Nos – mondta Torwin –, ha valakinek mégis sikerül elkapnia...

Megbicsaklott a hangja. Safire várta, hogy fejezze be a mondatot, de aztán hosszúra nyúlt a csend. És Safire akkor, még csukott szemmel is érezte, hogy hideg sötétség siklik végig az arcán. Pézsma- és füstszaga volt.

Kinyitotta a szemét.

A Búbánat nevű sárkány magaslott fölötte. Elefántcsontpikkelyekkel. Törött szarvval. Fekete szemét rászegezve.

Safire-t őszintén meglepte, hogy milyen sok szomorúság tükröződött a tekintete mélyén.

Normális esetben az első ösztönös reakciója az lett volna erre, hogy nyúl a késéért. Safire azonban tudta, milyen érzés kiszolgáltatva lenni a vadaknak. Tudta, milyen szörnyűségeket műveltek már ezzel a teremtménnyel, és hogy milyen kevés kell ahhoz, hogy Búbánat megrémüljön.

Így hát mozdulatlanul feküdt, és tudatosan próbált megnyugodni.

Mellette Torwin és Asha feszült figyelemmel hallgatott.

Azt nem tudhatták, hogy Safire szeretett a vadászösvényeken sétálni, amikor képtelen volt aludni. Olyankor elment egészen a Végig. A leggyakrabban azonban éppen ide hozta a lába – a sárkánymezőkre. Amelyek mindig kopáran világítottak a csillagok alatt. Amikor a lovasok eltűntek, a sárkányok itt aludtak valahol a dimbes-dombos területen. Mindannyian, egy kivételével: ez pedig Búbánat volt.

Ha senki más nem volt a közelében, akkor Safire történeteket mesélt a sárkánynak. Igaz, nem a régieket. Nem az istenekről és hősookról szóló mítoszokat, mert ez Asha erőssége volt, sem azokat, amelyeket a sárkányok a legjobban szerettek. Safire nem sok ilyet ismert. Inkább azokat a történeteket mesélte Búbánatnak, amelyek miatt képtelen volt aludni éjszaka.

Elmesélte neki, hogy ő egy törvénytelen frigy leánya volt, és mint ilyen, úgy kellett élnie, hogy senki sem érintette meg. Mesélt neki a lázadásról, amelynek vezetésében ő is közreműködött – a lázadásról, amely az unokatestvérét, Daxot juttatta a trónra. Mesélt arról a napról is, amikor ugyanez az unokatestvére őt tette meg a parancsnokává.

És amikor befejezte a mesélést, mindig játszottak valamit. Safire ilyenkor a lehető legközelebb lépett a sárkányhoz, Búbánat pedig mozdulatlanul állt, amennyire csak mert.

Búbánat mindig elszaladt előle, még mielőtt Safire elég közel került volna hozzá ahhoz, hogy megérinthesse.

Ezért Safire most is csak lassan nyújtotta a kezét a sárkány elefántcsont-ormánya felé, arra számítva, hogy a sárkány összerezzen ijedtében, és elfut.

Safire azonban most nem hátrált meg, amikor kinyitotta a szemét. Nem nyúlt a kése után. És Búbánat megérezte ezt, Safire ösztönét, és annak elfojtását is. Búbánat ugyanígy reagált.

A sárkány remegett, annyira félt az érintéstől, de nem futott el előle. Amikor Safire az ujjai hegyével megérintette Búbánat ormányának meleg pikkelyeit, bizseregni kezdett a bőre. Érezte, milyen nagy erőfeszítésébe került a sárkánynak, hogy mozdulatlan maradjon. Safire visszatartotta a lélegzetét, ahogy a bőre egyre nagyobb felületen érintkezett a sárkány pikkelyeivel. Hamarosan eljutott odáig, hogy átölelhesse Búbánat ormányát, és érezhette a tenyerében a sárkány meleg és nedves leheletét.

Tè édes fiú, gondolta Safire. *Hogyan akarhatna bárki is bán-tani téged?*

Aztán, olyan váratlanul, mint az irányt változtató szél, Búbánat elhúzódtól tőle. Safire megdermedt, de a sárkány csak a fejét emelte fel. Elfordult, szélirányba. A sárkány megérezte, kiszimatolta vagy meghallotta, amit Safire érzékszervei nem regisztrálhattak. Felült, és arrafelé nézett, ahová Búbánat.

Safire ekkor érezte meg. Ugyanaz az érzés fogta el, amely elkísérte, amikor a palotában járt-kelt: az a különös, bizsergető érzés, hogy valaki figyel.

Megcsillant a napfény az erdőszél sötétzöld ágai között, miközben a fák hajladoztak a szélben.

– Mi az? – suttogta Asha.

Safire felállt, és elindult a cédrusok felé, a Haláltáncosra gyanakodva. Már éppen eltűnt volna a fenyők között, amikor unokatestvére hangja megállította.

– Saf. . .

Safire megfordult, és azt látta, hogy Torwin és Asha is aggódva figyel. Csak Búbánat fürkészte továbbra is a fákat.

– Mi az?

– Jót tenne neked, ha egy kis időre elhagynád Firgaardot – javasolta Asha. – Csak néhány hétről lenne szó. A katonáid elég jól képzettek ahhoz, hogy Firgaard ne eshessen szét ilyen rövid idő alatt.

Safire éppen rá akart mutatni, hogy ők maguk is kevesebb idő alatt vezényeltek le egy lázadást, mint néhány hét: áttörték Firgaard falait, és megfosztották trónjától az akkori királyt. Torwin azonban megelőzte.

– Gyere, Saf! – kérte, és tett egy lépést felé. – Nem tudtál pihenni azóta, hogy Dax előléptetett.

A teljes igazsághoz hozzátartozott, hogy Safire már jóval azelőtt sem pihent. Nem engedhette meg magának a pihenést.

– Gyere velünk! – bízta Torwin, felé lépve, miközben jellegzetes félmosolyra húzta a száját. – Bízz egy kicsit a katonáidban! Majd *ők* elkapják ezt a Haláltáncost, amíg a Csillag-szigeteken vagyunk. Biztosra veszem, hogy amikor visszatérünk, egy cellában fog várni rád.

Ezt nem tartom valószínűnek, gondolta Safire, miközben ujjai hegyével dobolt a dobókései markolatán. Valamelyest megnyugtatta az érzés, hogy ott pihennek a csípőjén. És közben Asha kérdése visszhangzott a fejében.

Mi a legértékesebb dolog, amitől megfoszthatja a király parancsnokát? Safire hirtelen rájött, mi a legtökéletesebb megoldás, amivel csapdába csalhatja a Haláltáncost.

– Vissza kellene mennem – mondta Safire, és máris egy terven törte a fejét.

Torwin hangosan felsóhajtott, és leengedte a karját. Safire előbb Torwinra, majd az unokatestvérére pillantott.

– Vigyázz magadra, rendben? Rossz időben nincs repülés!

Asha bólintott, majd ölelő karjaiba vonta Safire-t. Ő pedig viszonzta az ölelését. Amikor Asha elengedte, Safire Búbánat felé fordult.

– Te pedig légy jó – mondta a sárkánynak.

Búbánat csak biccentett, és szomorú szemmel, némán figyelte az egyre távolodó Safire-t.

– Sok szerencsét a tolvajoddal! – kiáltotta utána Torwin.

Safire bólintott és intett. Ropogtak a lába alatt a száraz tűlevelek, amikor elindult a vadászösvény felé. Ám miközben lefelé haladt a Végen át Firgaard kapuja felé, képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy valaki a nyomában van. Éppen csak az volt a gond, hogy nem látta az illetőt.

Amikor megfordult, hogy megnézzze, ki az, mint mindig, most is csak árnyékokat látott.